

En toen waren ze weg

Lisa Regan bij Boekerij:

*Nu ben je van mij  
De vrouw zonder naam  
Haar moeders geheim  
Haar laatste leugen  
Diep onder de grond  
Haar stille hoop  
Haar koude hart  
Niet mijn zusje  
Het meisje in het water  
Je laatste adem  
Lieve kleine meid  
Haar stille gebed  
Haar vele leugens  
En toen waren ze weg*

Lisa Regan

*En toen waren  
ze weg*

Deel 14 van de *Josie Quinn*-serie

Vertaald door Martijn van Opbergen



ISBN 978-90-492-1151-6

ISBN 978-94-023-2935-3 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Watch Her Disappear*

Productie Nederlandstalige editie: Deul & Spanjaard, Groningen

Vertaling: Martijn van Opbergen

Omslagbeeld: DPS Design & Prepress Studio

Omslagontwerp: © Arcangel Images

© Lisa Regan, 2022

First published in the English language in 2022 by Storyfire Ltd,  
trading as Bookouture.

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.





*Voor mijn moeder, Donna House.*

*Jij voedde mijn dromen en hielp me weer overeind als ik viel.*



## PROLOOG

### WEST-PENNSYLVANIA, 1994

Via een scheur in het gordijn waren de mannen duidelijk te zien toen ze aankwamen. Het waren er minstens tien. Sommigen waren in uniform, anderen in pak. Sommigen droegen een zwart kogelwerend vest aan en een helm. Een paar mannen hurkten neer naast hun voertuig, terwijl de andere rechtop bleven staan en langzaam en systematisch de omgeving afspeurden. Maar allemaal waren ze gewapend, van handvuurwapens tot lange, gestroomlijnde karabijnen. De mannen met de kogelwerende vesten gingen voorop en baanden zich onder het staccato gedreun van hun laarzen een weg door het onkruid en afval waarmee de voortuin vol lag. Het hele huis trilde toen ze de houten veranda op sprongen. Er klonken wat kreten, gevolgd door het gebeuk van een zwaar voorwerp tegen de voordeur. Al snel versplinterde het hout en gingen de mannen naar binnen. Ze renden van ruimte naar ruimte, schopten deuren open, schreeuwden naar elkaar.

‘Alles veilig!’

‘Alles veilig!’

‘Jezus, wat een stank!’

‘Is er al iemand in de achtertuin geweest?’

‘Wat een puinzooi hier. We moeten versterking hebben.’

Niemand lette op de man die, gekleed in een spijkerbroek en een effen zwart T-shirt, pistool in de hand, de slaapkamer in ging, waar het arrestatieteam nog niet geweest was. Hij hoestte diep vanuit zijn keel, kokhalsde en drukte zijn vrije hand tegen zijn mond. Voorzichtig liep hij de kamer door naar het raam en rukte het gordijn open, zodat een plotseling, fel licht op het afgrijselijke tafereel viel. De man liet zijn pistool vallen, kroop over de vuile hardhouten vloer naar het meisje en nam haar in zijn armen.

Pas toen hij met ijzingswekkende, hoge uithalen begon te jammeren, merkten de anderen zijn aanwezigheid op. Een paar tellen lang was het angstaanjagend stil in het huis. Zelfs het geluid van buiten, waar toch genoeg activiteit was, drong niet meer binnen. Toen klonk het gestamp van de laarzen weer en verdrongen de mannen zich in de deuropening van de slaapkamer.

‘Wat krijgen we nou?’

‘Verdomme!’

‘Wat moet die vent hier?’

‘Godsamme!’

‘Haal die malloot weg voordat hij de hele PD contamineert!’

Op de gang stond iemand te kokhalzen.

‘Hoe is hij binnengekomen?’

‘Wat een shitzooi.’

Eén lid van het arrestatieteam begon zelfs te huilen. ‘Jezus, wat erg. Hoe kan iemand zo zijn?’

Er kraakte een radio.

Toen trok een beweging in de hoek van de kamer de aandacht van een van de mannen, die een kreet van ontzetting slaakte. ‘Help!’ riep hij. ‘We hebben hulp nodig hier!’

## DENTON, PENNSYLVANIA, HEDEN

Lindsay Jones kon wel een moord begaan. *Prom night* of niet, dat kon haar geen reet meer schelen. Het enige wat haar kon schelen was dat een of andere sloerie, een cheerleader uit het een na laatste jaar, zojuist in een livestream op Instagram smakelijk had zitten vertellen hoe ze na afloop van de prom met Brody Ford naar een hotel zou gaan. Het probleem was alleen dat Brody het vriendje van Lindsay was en dat een van de volgers van het meisje het hele verhaal aan Lindsays beste vriendin had verteld.

En dus stond Lindsay nu in het damestoilet van de aula van de Denton East High School op haar vriendin te wachten, die had beloofd een kopie van de video voor haar te regelen. Ze boog zich over de wastafel, checkte haar make-up in de spiegel en peuterde met een lange nagel een klodder mascara uit haar ooghoek. Toen streek ze over haar lange blonde haar, wat ze eerder op de dag voor dik honderd dollar had laten föhnen, en inspecteerde haar outfit. Het elegante zwarte jurkje had allerlei splitten en uitsnijdingen die haar rondingen fantastisch accentueerden. Onbegrijpelijk dat Brody hier niet tevreden mee was.

Natuurlijk had ze wel gemerkt dat hij weleens met andere meiden flirtte, op de gang bijvoorbeeld, tussen de lessen in, of soms tijdens een football-

wedstrijd, maar hij had met de hand op zijn hart gezworen dat hij nooit iets met een ander had gedaan. Over nog geen twee maanden deden ze eind-examen en dan gingen ze samen op vakantie, waarna ze elk in een andere stad naar de universiteit zouden gaan.

Nee, Lindsay was niet van plan haar zomer te laten verpesten door een of andere slet van een jaar jonger.

De deur van het toilet zwaaide open en liet een golf van keiharde muziek en flikkerende gekleurde lichten binnen. De halfduistere aula stond stampvol dansende scholieren. Deborah Hart, Lindsays beste vriendin, gekleed in een kort, blauw, strapless jurkje met pailletten, kwam binnen en drukte haar een telefoon in haar hand. Haar ronde gezicht glom van het zweet en ze hijgde van de inspanning en de opwinding. ‘Dit is de telefoon van Mary Jo Chachakis. Ze heeft de story opgenomen. We kunnen hem meteen bekijken als je wilt.’

Tussen de wastafels keken de vriendinnen twee keer naar de video. Het was precies zo erg als Lindsay had verwacht. De tranen brandden in haar ogen, maar ze wilde niet huilen, zeker niet nu Deborah haar met zo veel melodramatisch medelijden aankeek dat ze er misselijk van werd. Lindsay wees met een priemende vinger naar het scherm. ‘Waar is ze nu, die trut?’

Deborah keek haar veelbetekenend aan.

Lindsay rolde met haar ogen. ‘Wat nou?’ zuchtte ze.

‘Vind je niet dat je eerst naar Brody moet stappen? Ik bedoel, ik snap dat je die chick wilt aanpakken, maar hij is de vreemdganger.’

Deborah had gelijk en daar baalde Lindsay van. Dit was niet zoals de dynamiek van hun vriendschap hoorde te zijn; Lindsay was de alfa, Deborah de volger. Maar ze had een punt. ‘Oké,’ zuchtte Lindsay. ‘Eerst Brody. Die griet komt later wel.’

Een dik kwartier lang persten ze zich langs de dansende lichamen op de overvolle dansvloer en voerden een stuk of tien nauwelijks verstaanbare gesprekken, maar uiteindelijk hoorden ze van iemand dat Brody naar bui-

ten was gegaan om te roken. Zonder een woord te zeggen verliet Lindsay de aula en stampte door het stille schoolgebouw richting de uitgang. Met tikkende hakjes dribbelde Deborah achter haar aan. ‘Waar ga je naartoe?’ riep ze.

‘Naar de Grot natuurlijk,’ zei Lindsay over haar schouder.

‘De Grot? Hoezo zou hij daar zijn?’

Lindsay bleef stilstaan en draaide zich om. ‘Jezus, Deborah! Waar zou hij anders moeten roken?’

Ze maakten de docenten bij de hoofdingang wijs dat ze iets uit Lindsays auto moesten pakken en liepen om de school heen. Via het grasveldje aan de oostkant van het gebouw kwamen ze bij de achterkant, waar zich de parkeerplaats voor het ondersteunend personeel bevond. Ze passeerden een paar afvalcontainers en bereikten toen de Grot. De Grot was de naam die de leerlingen hadden gegeven aan een kleine buitenruimte tussen twee delen van het gebouw die naar voren uitstaken. De blinde uitsparing was net te klein geweest voor een volwaardige parkeerplaats. Lang geleden, Lindsay was nog niet eens geboren, had de school geprobeerd er een soort openluchttheater van te maken door er vijftien halfronde treden te plaatsen die naar een klein, lager liggend podium leidden, met daarnaast een deur die toegang gaf tot de kelder van de school. Maar in de praktijk bleek er zich in de diepte veel te veel regenwater, sneeuw, herfstbladeren en afval te verzamelen om het podium überhaupt schoon te kunnen houden, laat staan om het daadwerkelijk te gebruiken.

Kortom, de Grot was een smerige, donkere plek – het hele parkeerterrein werd door maar één zwakke lamp verlicht – en daarom kwam er maar zelden iemand. Af en toe kwamen er leerlingen stiekem dingen doen waar de schoolleiding niet blij mee was, maar ook dan waagden ze zich zelden beneden, maar gingen tegen het muurtje zitten dat het theater van de andere helft van de Grot scheidde.

De haartjes in Lindsays nek gingen recht overeind staan en ze voelde

zich met de seconde minder doortastend worden toen ze met Deborah de donkere Grot in stapte. Onder schooltijd kwam ze hier vaak genoeg met Brody als hij ging roken. Zelf had ze dan meestal haar vape bij zich. Ook had ze weleens samen met Deborah tegen het muurtje zitten blowen, maar ze waren nog nooit in het donker in de Grot geweest.

Deborah omklemde Lindsays bovenarm en probeerde haar terug naar het licht te trekken. ‘Ik geloof nooit dat hij hier is.’

Lindsay tuurde de duisternis in en zag verderop ineens een klein, helder-oranje puntje opgloeien. Ze schudde Deborahs hand van zich af en beende ernaartoe. ‘Echt wel,’ zei ze. ‘Ik zie zijn peuk toch?’

Al snel waren Lindsays ogen aan de duisternis gewend en zag ze inderdaad Brody tegen het muurtje zitten, een sigaret tussen zijn vingers. Naast hem zat Mark Severns, zijn beste vriend. Lindsay had hem al aan zijn steekelige kapsel herkend nog voordat ze hem lachend hoorde zeggen: ‘Shit, betrapt.’

Het oranje puntje werd intenser en verlichtte Brody’s gezicht. ‘Ik ga zo terug, schat,’ zei hij. ‘Eerst even wat nicotine.’

‘Waar is ze, Brody?’ vroeg Lindsay.

Naast Brody lichtte iets op. Mark had de zaklamp op zijn telefoon aanzet. Of nee, besepte ze ineens, hij was aan het filmen.

‘Zet uit dat ding,’ maande Deborah.

Mark lachte. ‘Echt niet. Je vriendin staat op het punt om uit haar plaat te gaan en daar wil ik geen seconde van missen.’

Lindsay slikte, keek Brody recht in de ogen en barstte in de scheldkannonnade uit die ze al sinds ze het toilet hadden verlaten in haar hoofd had lopen voorbereiden. Dat Mark alles vastlegde, daar trok ze zich niets aan. Misschien was het zelfs wel beter dat dit gefilmd werd, dacht ze. Iedereen op school en op de socials mocht weten wat een achterbakse vreemdganger Brody was.

Maar ze was nog maar nauwelijks begonnen aan haar tirade toen

Deborah naar voren sprong en zich op de filmende Mark stortte. Hij wist te voorkomen dat ze zijn telefoon te pakken kreeg, maar door het geduw en getrek verloor hij zijn evenwicht en tuimelde over het muurtje. Op het laatste moment zwaaide hij met zijn armen en wist hij Brody bij de mouw van zijn jas te grijpen.

‘Bruh–’ begon Brody, maar hij werd al meegetrokken, sloeg eveneens over het muurtje en verdween in de duistere diepten van het theater beneden.

‘O mijn god!’ gilte Lindsay. Ze rende om het muurtje heen, richting de theatertrappen. ‘Deborah, kom! Wie weet hoe ze eraan toe zijn! O mijn god.’

Ze zocht in haar tasje naar haar telefoon en drukte er met trillende vingers op om het scherm te activeren. ‘Ik zie ze niet!’ zei een angstige Deborah achter haar.

Eindelijk had Lindsay de zaklamp-app gevonden. Ze tikte erop en richtte de lichtstraal in de diepte, op zoek naar de jongens. Maar in plaats daarvan zag ze een flits van iets anders. Of nee, dacht ze toen ze voorzichtig een trede of twee afdaalde. Niet iets, maar iemand. Een meisje. Een meisje dat languit op haar zij op het podium lag. Haar bleke wang rustte op haar gevouwen armen.

‘Lindsay?’ riep Deborah boven haar.

‘Shit,’ klonk Brody’s stem vlakbij. ‘Wat een smak. Mark, ben je oké?’

‘Ja hoor. Ik heb alleen –’

De jongens zwegen toen Lindsay nog een paar treden verder omlaag kwam en het meisje geheel belichtte met haar zaklamp. Haar bruine haar zat in een dikke, verzorgde vlecht en ze droeg er een dunne, glinsterende haarband in. Ze was perfect opgemaakt. Het was alsof ze gewoon was gaan liggen en in slaap was gevallen. Lindsay liet de lichtstraal een tijdlang op het gezicht van het meisje rusten en zag dat er tussen haar wang en haar pols een paar verwelkte rode rozen geklemd zaten, zo te zien van een cor-

sage. Lindsay voelde hoe Brody naar haar toe kwam strompelen. ‘Ken je haar?’

Lindsay schudde haar hoofd.

Deborahs stem klonk weer, dichterbij nu. ‘Wie is dat?’

Mark kwam aan Lindsays andere kant staan. ‘Ik heb geen idee.’

‘Wat moeten we nu?’ vroeg Deborah.

Lindsay kwam nog wat verder omlaag en liet haar zaklamp over het lichaam van het meisje gaan. Ze droeg een strak zittende, strapless jurk. Champagnekleurig, zag Lindsay meteen. Ze had zelf ook een jurk in die kleur willen kopen, maar haar moeder had gezegd dat champagne haar flets maakte. Dit meisje echter, met haar bleke huid en donkere haar, kon het prima hebben. Het lijfje van de jurk was versierd met kralen en geborduurd bloemmotieven, en de tulen rok was aan de zoom gedecoreerd met grillige rode vlekken.

Net op het moment dat Lindsay zich realiseerde dat de jurk helemaal niet rood hoorde te zijn, begon Deborah te gillen.

## 2

Eigenlijk waren rechercheur Josie Quinn en haar team gewoon aan het afwachten tot de hel losbarstte. De avond was tot nu toe rustig verlopen, maar dat was stilte voor de storm, wisten ze allemaal. De prom was een evenement dat het kleine politiekorps van Denton elk jaar weer in rep en roer bracht. De universiteitsstad, die een gebied van zo'n vijftien vierkante kilometer besloeg in het adembenemend mooie heuvellandschap van Centraal-Pennsylvania, telde onder normale omstandigheden al genoeg inwoners – ruim dertigduizend, plus wat meer wanneer het academisch jaar in gang was – om Josie en haar collega's zich nooit te laten vervelen, maar het probleem was dat de middelbare scholen van Denton allemaal op dezelfde avond in mei hun prom organiseerden. Josie begreep nog steeds niet wie dat ooit had kunnen verzinnen, laat staan goedkeuren. Prom night zorgde steevast voor een complete chaos in de stad, en hoeveel agenten ze ook de straat op stuurden, het waren er nooit genoeg om alle auto-ongelukken, vechtpartijen, openbare dronkenschap en andere grote en kleine incidenten af te handelen.

Maar op dit moment had het rechteam nog wat tijd om zich in de centrale kantooruimte op de eerste verdieping van het hoofdbureau bezig te houden met andere dingen, waaronder het leegdrinken van de ene pot koffie na de andere. Josie zelf hield zich koppig afzijdig en deed alsof ze op haar computer werkte, maar haar collega's stonden samengedromd rond het prikbord boven het bureau van Amber Watts, hun persvoorlichter. Josies echtgenoot, inspecteur Noah Fraley, wees naar een glanzende foto op het prikbord en zei: 'Dit lijkt me wel wat.'

Rechercheurs Gretchen Palmer en Finn Mettner knikten. Finn wees een andere foto aan en zei: ‘Maar ik denk dat je hier meer waar voor je geld krijgt.’

Amber streek haar lange kastanjebruine haar over haar linkerschouder en pakte haar tablet van haar bureau. ‘Ik kan er eventueel nog wel een paar zoeken,’ bood ze aan.

‘Ik kom nooit op dat soort plekken,’ verzuchtte Gretchen, ‘maar het ziet er allemaal fantastisch uit.’

‘Nee?’ vroeg Amber. ‘Ga je niet vaak op reis?’

Rimpeltjes vormden zich rond Gretchens bruine ogen toen ze glimlachte. Als mid-veertiger was ze de oudste en de meest ervaren van het team. Voordat ze de recherche in Denton kwam versterken, had ze jaren bij Moordzaken in Philadelphia gewerkt. ‘Praktisch nooit,’ gaf ze toe. ‘Ik heb het veel te druk. Altijd maar werken, werken, werken.’

Amber rolde met haar ogen. Josie zag hoe ze Finn speels met haar elleboog in zijn zij porde. ‘Jullie werken allemaal te hard,’ zei ze. ‘Veel te hard.’ Ze voegde er snel aan toe: ‘Niet dat ik daar geen bewondering voor heb.’

Finn sloeg zijn arm om Amber heen. Hij was de jongste en minst ervaren van het team. Hij was ooit begonnen als eenvoudige straatagent, maar op voorspraak van hoofdcommissaris Bob Chitwood had hij de interne opleiding tot rechercheur mogen doen. Toen Amber bijna twee jaar geleden als persvoorlichter bij hen kwam werken, had het niet lang geduurd of zij en Mett waren een stelletje. ‘Weten we toch,’ verzekerde hij haar.

Achterin kraakte een deur en de commissaris kwam uit zijn kamer, waar hij tot nu toe het grootste deel van de avond had doorgebracht. Met zijn armen voor zijn borst gekruist slenterde hij naar Josies bureau en keek een paar tellen verwonderd naar de ruggen van de mensen rond het prikbord. Commissaris Chitwood liet zich zelden zien in de centrale kantoorruimte, behalve om updates van lopende zaken te geven of iemand de mantel uit te vegen. In de omgang was de commissaris als een cactus. Of je je nu vrien-

delijk, nors of neutraal opstelde, elke interactie met hem was een stekelige ervaring. Maar eerlijk was eerlijk: sinds een half jaar deed hij, een beetje onhandig weliswaar, oprechte pogingen om minder geprikkeld te zijn.

Josie verwachtte dat hij ook nu weer zou gaan brullen, maar hij vroeg op normale gesprekston: ‘Wat gebeurt hier?’

‘Ze zijn mijn huwelijksreis aan het plannen,’ zuchtte Josie.

De vier draaiden zich om naar Josie en de commissaris. Noah, die zich niet zo gauw liet intimideren door Chitwood, glimlachte ontwapenend. ‘Tja, als jij niet meedoet, plannen we het inderdaad zonder jou. Of heb je inmiddels zelf wat ideeën?’

Ze schudde haar hoofd. ‘We zijn al meer dan een jaar getrouwd, Noah. We zijn toch allang op vakantie geweest?’

Amber schudde streng haar hoofd. ‘Een vakantie is nog geen huwelijksreis.’

Met gefronste wenkbrauwen liep de commissaris naar het prikbord. Gretchen en Noah gingen opzij om hem erbij te laten.

Josie zei niets. Ze kon zich niet eens meer herinneren wie er met het idee was gekomen om eindelijk die huwelijksreis te gaan plannen, en wist al helemaal niet waar al die foto’s en brochures ineens vandaan waren gekomen die nu op Ambers prikbord hingen.

‘Je houdt toch van het strand?’ probeerde Noah.

Josie glimlachte krampachtig. Hij had gelijk. Ze hield van het strand. Sterker, ze zou op dit moment nergens liever willen zijn. Ze had er alleen totaal geen zin in om plannen te maken en beslissingen te nemen. En bovenal wilde ze niet nadenken over de werkelijke reden waarom ze nog niet op huwelijksreis waren geweest. Iets meer dan een jaar geleden was er, exact op de dag en op de locatie waar Noah en zij zouden trouwen, een lijk gevonden. De gruwelijke vondst had hen allemaal meegesleept in een dubbele moordzaak met meer wendingen dan een achtbaan en had uiteindelijk geleid tot de gewelddadige dood van Josies oma, Lisette Matson.

Als baby was Josie gekidnapt door een zwaar verknipte vrouw, die haar toenmalige vriendje, Eli Matson, wijsmaakte dat Josie haar eigen dochter was en hij de vader. Eli en zijn moeder Lisette hadden geen reden om aan het verhaal te twifelen en gaven Josie alle liefde die ze hadden. Josies nepmoeder daarentegen was een onvoorstelbaar sadistisch krenge en maakte de kindertijd van de kleine Josie tot een hel. Na Eli's tragische dood zette oma Lisette alles op alles om het wettelijk gezag over Josie te krijgen, wat haar veel tijd en geld kostte, maar wat uiteindelijk lukte. Eindelijk, op haar veertiende, kon Josie echt beginnen met leven, verlost van alle gruwelen die haar ontvoerster haar had aangedaan. En de basis van dat nieuwe leven was Lisette. Zij was Josies rots in de branding, haar anker, haar roer en haar lichtbaken. Lisettes dood was een enorme klap geweest voor Josie, die sinds die fatale dag moeite had om haar weg weer te vinden in het leven. Het was alsof ze in een andere wereld terecht was gekomen; een wereld waarin alles bedekt was met een laagje verdriet en waarin zelfs de vrolijkste momenten nog een zweem van droefheid hadden.

Noah wist waar zijn vrouw aan dacht, want hij voegde eraan toe: 'Je weet dondersgoed dat Lisette zwaar teleurgesteld zou zijn als jij je huwelijksreis skippte.'

Verdorie, hij had wéér gelijk.

De commissaris wees naar een foto van een stel dat romantisch zat te dineren op een strand met palmbomen. 'Daar is het erg mooi. Tenminste, ik vond het er fantastisch toen ik er was. God, hoelang zou dat geleden zijn...?'

Zijn stem stierf weg terwijl zijn gedachten wegdreven, zich onbewust van alle ogen die op hem gericht waren. Commissaris Chitwood praatte nooit over zijn privéleven. Ze wisten zelfs niet of hij getrouwd was en of hij kinderen had.

Noah schraapte zijn keel. 'Was u daar op huwelijksreis?'

Iedereen wachtte in stilte af. De commissaris staaarde nog even naar de

foto en grinnikte toen zacht. ‘Nee, nee, dat niet. Ik was jong, ik was dom en ik dacht dat ik verliefd was. Het was vóórdát Kel... Ach, het was een vergissing. Ik probeerde indruk te maken op een vrouw. Ik heb haar mee op vakantie genomen en we hebben een heerlijke tijd gehad. Het was mooi. Het was leuk. Maar het had geen toekomst.’

Hij knipperde met zijn ogen, alsof hij uit een roes ontwaakte, en wendde zich weer tot Josie. ‘Doe het nou maar, Quinn. Je hebt het dik verdiend.’

Josie kon op de vingers van één hand tellen hoe vaak de commissaris ooit iemand een compliment had gegeven. Verbijsterd keek ze naar Noah, die nauwelijks merkbaar zijn schouders ophaalde. Amber deed haar uiterste best om niet te grijnzen. Gretchen en Finn keken de commissaris alleen maar met opgetrokken wenkbrauwen aan.

Josie zuchtte en stond op. ‘Goed dan. Laat maar eens zien wat jullie hebben gevonden.’

Maar voordat ze ook maar één stap richting het prikbord had kunnen doen, ging haar vaste telefoon over. Iedereen staaarde naar het toestel alsof het een buitenaards voorwerp was dat zojuist op Josies bureau was neergestraald. ‘Lekkere timing,’ mopperde Noah.

Josie nam op. ‘Quinn.’

In haar hoofd al aantekeningen makend luisterde ze naar het relaas van de meldkamer. ‘We hebben een lijk,’ zei ze toen ze opgehangen had.

Gretchen zuchtte. ‘Daar gaan we dan.’

### 3

In haar tijd bij de politie van Denton had Josie nog nooit een sterfgeval meegemaakt dat verband hield met de prom. Maar nu stonden zij en Noah in de duistere diepte van de beruchte Grot achter de Denton East High School, hun zaklampen gericht op het meisje in de poel bloed. Josie hoefde haar pols niet te voelen om te weten dat ze morsdood was. Ze lag er volkomen onbeweeglijk bij en haar huid had een wasachtige glans. Ze lag met haar onderlichaam in plassen gestold, zwart bloed.

Alsof hij haar gedachten kon lezen, zei Noah: ‘De rector heeft geprobeerd haar hartslag te meten, in haar hals, maar hij voelde niets, zei hij.’

‘Zo te zien is ze inderdaad al een tijdje dood,’ zei Josie.

‘We moeten meer licht hebben,’ zei Noah zacht. Hij klonk vaag verdrietig.

Josie liet de lichtbundel van haar zaklamp nog een keer over het gezicht van het meisje gaan. Het leek of ze gewoon was gaan liggen en in slaap was gevallen. Haar haar en make-up zaten perfect, en er was geen enkele aanwijzing dat ze gevochten of zich verzet had, op het bloed na natuurlijk. Josie kreeg een vaag gevoel van herkenning, maar dat ging onmiddellijk weer voorbij. ‘Ken jij haar?’ vroeg ze.

‘Nee, jij?’

Gravend in haar geheugen bestudeerde Josie het gezicht. Waar had ze dit meisje eerder gezien? In haar favoriete koffiebar? In de supermarkt? Bij een recente zaak? Had dit meisje vorige week hun pizza bezorgd? Nee, nee, nee en nee. Met een zucht zei ze: ‘Nee, ik ook niet. Denk ik. Oké, laten we de forensische opsporing er maar bijhalen.’

Noah draaide zich om en keek omhoog, naar het begin van de trap. Agenten hadden de toegang van het theater met politielint afgezet, maar daarmee hadden ze niet kunnen verhinderen dat steeds meer nieuwsgierigen zich bij het muurtje verzamelden. Nu al stonden er een handvol scholieren, de rector, twee docenten, een agent van de schoolpolitie en twee politieagenten uit Denton. De laatsten hadden zaklampen; de gezichten van de anderen werden verlicht door het schijnsel van hun telefoons. Met haar notitieboekje in de aanslag stond Gretchen tussen de aanwezigen en ondervroeg een van de leerlingen. Mettner sprak intussen met een docent en maakte aantekeningen op zijn telefoon.

‘Denk je dat het moord is?’

‘De omstandigheden zijn in elk geval verdacht,’ antwoordde Josie. ‘Al dat bloed... En wat doet ze uitgerekend hier?’

Noah bleef kijken naar de groeiende menigte boven hen. ‘Ben je nooit in de Grot geweest toen je zelf hier op school zat?’

‘Ik heb er natuurlijk wel van gehoord,’ zei Josie. ‘De hele school wist van de Grot. Maar indertijd kwamen mensen hier alleen maar om te roken en soms om te blowen. Niet om... Nou ja, dít. Het meest logisch zou zijn dat ze iets van drugs heeft gebruikt, hierheen is gekomen en out is gegaan. Alleen verklaart dat niet al dat bloed.’

‘Altijd gedonder op deze plek,’ mompelde Noah. ‘Ik geloof nooit dat ze hier helemaal alleen was.’ Hij draaide zich weer om en bescheen het onderlichaam van het meisje. ‘Geen bloedsporen, zie je? Geen druppels, vegen of spetters. Wat er ook met haar is gebeurd, het is hier gebeurd. Op deze plek.’

‘Ik denk het ook.’

De straal van zijn zaklamp gleed over de leigrijze deur in de muur van het schoolgebouw, rechts naast het podium. Afval, straatvuil en dorre bladeren hadden zich onderaan verzameld en op de knop glinsterde spinrag.

‘Die is zo te zien al een tijdje niet gebruikt,’ zei Josie.

‘De rector zei dat hij aan de andere kant met een hangslot is afgesloten. Het kwam te vaak voor dat leerlingen onder leestijd naar buiten slopen.’

‘Hoelang zit dat slot er al op?’

‘Zeker vier maanden,’ zei Noah.

‘Heeft hij het slot gecontroleerd?’

‘Hijzelf niet, maar de conrector wel. Die is meteen na de vondst van het lijk naar binnen gerend om het slot te checken. Het is nog intact, dus de deur is zeker niet gebruikt.’

‘Dat betekent dat het meisje van bovenaf hier is gekomen, niet vanuit binnen.’

Josie draaide zich om en wierp een blik op de menigte boven hen. ‘We moeten alle telefoons van die mensen te pakken zien te krijgen, vooral van de leerlingen die haar hebben gevonden. Ik wil niet dat het arme kind herkenbaar – ook niet onherkenbaar trouwens – op social media terecht komt. En we moeten zoveel mogelijk beeldmateriaal zien te verzamelen dat vanavond in en om de school is gemaakt. Misschien is ze ergens op een foto te zien, al is het maar op de achtergrond. Ik wil ook de promfotograaf opsporen. Waarschijnlijk heeft hij of zij duidelijke foto’s gemaakt van haar en haar date, als ze hier met een date is gekomen natuurlijk. Maar als er een date is, dan wil ik die zo snel mogelijk spreken. Iemand moet ons toch kunnen vertellen wie ze is? En vrienden? Die zal ze toch wel hebben? Voor zover ik kan zien, heeft ze geen telefoon of tas bij zich. Die zijn dus óf nog in de school, óf ze liggen onder haar lichaam of ergens anders waar we ze niet meteen kunnen zien. Hoe dan ook moeten we die spullen vinden. We moeten sowieso zo snel mogelijk zoveel mogelijk leerlingen en docenten ondervragen. En o ja, dr. Feist moet komen.’

Terwijl ze de trap weer opliepen, ging Josie verder: ‘We moeten ook iemand aanwijzen die de ouders kan opvangen. Ik bedoel, we zullen de leerlingen hier moeten vasthouden tot we ze allemaal gesproken hebben,